

Sodišče: Višje sodišče v Ljubljani

Oddelek: Civilni oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSLJ:2012:I.CP.4099.2011

Evidenčna številka: VSL0072889

Datum odločbe: 16.08.2012

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO - ODŠKODNINSKO PRAVO

Institut: protipravno ravnanje delodajalca - šikaniranje na delovnem mestu

Zveza: OZ člen 131.

ZDR člen 6a, 45, 45/2.

Jedro

Pravilen je zaključek, da tožnici ni uspelo izkazati takšnega vedenja sodelavcev ali nadrejenih, ki bi pomenilo nadlegovanje na delovnem mestu, tako tudi ne kršitev delodajalca (tožene stranke) glede varovanja dostojanstva delavca (tožnice) pri delu.

Izrek

Pritožba se zavrne in sodba potrdi.

Obrazložitev

1. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje zavrnilo tožbeni zahtevek, da je tožena stranka dolžna tožnici plačati 8.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 9.12.2009 dalje do plačila in ji povrniti pravdne stroške, v 15 dneh.

2. Zoper sodbo je tožnica vložila pravočasno pritožbo zaradi bistvene kršitve določb pravnega postopka, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne uporabe materialnega prava in predlagala, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi, izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje, pred drugega sodnika. Navaja, da sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, s čimer je sodišče zagrešilo absolutno bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena Zakona o pravdnem postopku – ZPP. Tožnica je namreč na obravnavi dne 9.6.2011 predlagala prekinitvev postopka do dokončanja kazenskega postopka zoper tožnico pred Okrajnim sodiščem v Kranju I K 714/2010, saj bi bilo šele potem jasno, ali je bila kazenska ovadba, podana na podlagi obvestila tožene stranke, kriva ali ne. Te navedbe tožena stranka ni prerekala, o predlogu pa sodba nima razlogov. Napačen je zaključek sodišča

prve stopnje, da tožnici ni uspelo dokazati protipravnosti ravnanja tožene stranke. Ta je nedvomno tožnico z obvestilom o sumu kaznivega dejanja z dne 26.5.2009, krivo ovadila, saj samo zoper tožnico, čeprav so v obvestilu omenjeni tudi drugi delavci, teče kazenski postopek. Sodišče bi moralo sprejeti verodostojno izpovedbo tožnice, ki je izpovedovala o šikaniranju vseh delavcev (da naj raje pove, če je kriva, da naj razmišlja o tem, da bi dala odpoved), ob čemer se je počutila grozno, kar je potrdil tudi priča I.P.. Izpovedala je, da so jo vsi grdo gledali, da so se vodje do nje obnašali robustno, kar posredno potrjuje pričanje B. F. (ki je podrejenima povedal, da je bila tožnica premeščena zaradi tega, ker se je v ekspozituri pojavil manko). Tožena stranka je tako ravnala protipravno, ker tožnici ni zagotovila takšnega delovnega okolja, v katerem ne bi bila izpostavljena nadlegovanju. Tožena stranka je ravnala protipravno tudi s tem, ko je tožnici šele dne 4.6.2009 dala v podpis nežigosano izjavo soklučarja, o seznanjenosti s šifro pristopne kontrole, o seznanjenosti s šifro prostorske zaščite, izjavo delavca o seznanjenosti s šifro in postopkom, pri čemer je I. P. povedal, da tožnica v ekspoziturah Š. in C. ni imela ne šifre in ne ključev trezorjev. S podpisi teh izjav so nadrejeni krivdo za svoje nestrokovno delo, poskušali prevaliti na tožnico, kar pa jim ni uspelo. Ni pravilen zaključek sodišča prve stopnje o verodostojnosti zaslišanih prič. Še posebej to ni bil B. F., ki ga je na pričanje pripravil pooblaščenec tožene stranke in ki je dejal, da je tožnica imela ali ključ ali šifro. Priči V. L. in B. F. tudi ne moreta verodostojno izpovedovati o nadlegovanju tožnice na delovnem mestu, saj sta oba zaposlena pri toženi stranki in je logično, da bosta pričala njej v korist. Pri šikaniranju dokazno breme ni na tožeči stranki, temveč vedno na strani delodajalca. Sodišče je zmotno uporabilo tudi materialno pravo in sicer določbo 45. člena v zvezi s 6.a členom Zakona o delovnih razmerjih.

3. Pritožba ni utemeljena.

4. Sodišče prve stopnje ni zagrešilo očitane absolutne bistvene kršitve določb pravnega postopka, saj ima sodba razloge o vseh odločilnih dejstvih, ki med seboj tudi niso v nasprotju, v okviru trditvene in dokazne podlage pravnih strank je dejansko stanje pravilno in dovolj popolno ugotovilo, pravilno pa je uporabilo tudi materialno pravo. Razloge sodišča prve stopnje za zavrnitev tožbenega zahtevka pritožbeno sodišče v celoti sprejema, glede pritožbenih navedb pa še dodaja:

Na zadnjem naroku za glavno obravnavo 9.6.2011 je tožnica predlagala prekinitev pravnega postopka do pravnomočne rešitve kazenskega postopka, ki teče zoper njo pred Okrajnim sodiščem v Kranju pod opr. št. I K 714/2010, ne da bi pojasnila, zakaj naj bi sodba v kazenskem postopku predstavljala predhodno vprašanje v tem pravdnem postopku (206. člen v zvezi s 13. členom ZPP). Že na naroku je sodišče prve stopnje predlog zavrnilo, pri čemer glede na pomanjkljivost predloga, ne na naroku in ne v sodbi, odločitve ni bilo dolžno še posebej pojasnjevati. Očitek o zagrešitvi absolutne bistvene kršitve določb pravnega postopka je zato neutemeljen. Ne glede na pomanjkljivost predloga pritožbeno sodišče ugotavlja, da je odločitev pravilna, saj samo dejstvo, ali bo tožnica v kazenskem postopku obsojena ali oproščena, na pravilnost odločitve v tej pravdni zadevi ne more vplivati.

5. Razlogi sodišča prve stopnje, zakaj obvestilo tožene stranke o sumu kaznivega dejanja z dne 26.5.2009 (priloga B1) ne predstavlja krive ovadbe (tretji odstavek 4. stran sodbe), so pravilni. Odškodninska odgovornost tožene stranke zato ni podana, saj ji v zvezi z obvestilom ni mogoče očitati nedopustnega ravnanja.

6. Tudi, če bi bilo ravnanje tožene stranke v zvezi s predlogom tožnici, da podpiše izjave z dne 30.4.2009 oziroma 1.5.2009, nedopustno oziroma protipravno, tožnici iz tega naslova ni nastala nobena škoda (saj teh listin ni podpisala), kaj takšnega tožnica niti ne trdi. Poleg tega je pravilen tudi zaključek sodišča prve stopnje, da dejstvo, ali je tožnica imela šifro in ključe od trezorjev, ni bistvenega pomena, saj je bil trezor v

času, ko je prišlo do odtujitve denarja, odprt (zato ključi in šifre za dostop do denarja v njem niti niso bili potrebni), kar pomeni, da tudi ni elementa odškodninske odgovornosti – vzročne zveze. Tudi s tem v zvezi tako ni izkazana odškodninska odgovornost tožene stranke.

7. Pritožbeno sodišče v celoti sprejema tudi razloge sodišča prve stopnje za zaključek, da tožnici ni uspelo izkazati takšnega vedenja sodelavcev ali nadrejenih, ki bi pomenilo nadlegovanje na delovnem mestu (prvi odstavek 6.a člena Zakona o delovnih razmerjih – ZDR), tako tudi ne kršitev delodajalca (tožene stranke) glede varovanja dostojanstva delavca (tožnice) pri delu (45. člen ZDR). Razloge sodišča prve stopnje za takšen zaključek pritožbeno sodišče v celoti sprejema (četrti odstavek 4. stran, prvi in drugi odstavek 5. stran sodbe). Sprejema tudi dokazno oceno sodišča prve stopnje, ki je skladna z določbo 8. člena ZPP in tudi povsem prepričljiva. Upravičeno je sodišče prve stopnje izpostavilo, da so bile navedbe tožnice v zvezi z nadlegovanjem na delovnem mestu nekonkretne – pavšalne, z edinim predlaganim dokazom – svojim zaslišanjem – pa jih tudi ni uspela izkazati (212. člen ZPP). Šele, če bi tožnici uspelo (vsaj) navesti konkretna dejstva, ki bi opravičevala domnevo, da je delodajalec ravnal v nasprotju z dolžnostjo tožnici zagotoviti delovno okolje v katerem je zagotovljeno varovanje njenega dostojanstva (česar pa ji ni uspelo), bi bilo dokazno breme na strani delodajalca (drugi odstavek 45. člena ZDR).

8. Glede na vse povedano je pritožbeno sodišče pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in sodbo potrdilo (353. člen ZPP).

Datum zadnje spremembe: 16.10.2012